

הנאום שלא נואם

זהו הנוסח המלא של הנאום אשר לא נואם בשבת האחרונה עלידי עורך "העולם הזה" כטייבה (ראה במדינה).

ידידים יקרים!

אני שמח להיות בכפר טייבה. זה זמן רב אני משתוקק לבוא אליכם, ותמיד קיחתי שיהיה זה בהזדמנות משמחת. קיחתי שאבוא לחגוג עמכם את חג ביטול המימשל הצבאי. אבל היום אני בא אליכם לחגוג. אני בא לאסיפת-אבל. על מה אנחנו אבליים? לא על עצם העובדה שהמימשל הצבאי נישאר על כנו. כי המימשל ימות - אם לא היום, או מחר. בשם כל הטוב, כל היפה באומה העיברית, אני מבטיח לכם: יבוא היום, ואין הוא רחוק, כאשר נרקוד ביחד על קיבורי של המימשל הצבאי.

אם כן, על מה אנחנו אבליים? מדוע החלטנו לעמוד סרטים שמורים באסיפה זו? אנו אבליים על כבודה של טייבה, על כבודה של מדינת-ישראל. אנו אבליים על כך שנמצאו בוגד, דים, שנתנו את ידם למעשה הבווי - בוגדים בעם העברי, בוגדים בכפר טייבה בוגדים במדינת ישראל.

אנחנו כולנו, ידידים יקרים, צאצאי הגזע השמי הגדול. גזע זה הנחיל לעולם כולו את מושגי הכבוד האנושי. גם לכם, בני האומה הערבית, וגם לנו, בני האומה העיברית - הכבוד האנושי והלאומי הוא נכס יקר מכל.

והנה, בכפר זה, בטייבה, נמצא איש ערבי שהיה מוכן למכור את הכבוד למען כסא בכנסת. ובירושלים נמצאו אנשי שום יהודים שהיו מוכנים לקנות מידו את הסחורה, למען אינטרס מפלגתי כפרי. האיש בטייבה מכר את הכבוד ה' ערבי, והאנשים בירושלים מכרו את הכבוד העיברי. כי אין כבוד למי שטרם הושען על קהילינגים, הזקוק לבוגדים.

לא הכוגדים יביאו שלום!

אולם, ידידים, בוגדים באים והולכים. מפני שהם בוגדים, איש לא יזכור את שמם. כאשר חבר-הכנסת דיאב עובייד מוכר את כבודו, הוא חדל להיות נציג של טייבה, נציג של

אורי אבנרי במישמרת כפר טייבה

העם הערבי, נציג של אורחי ישראל. הוא הופך לאדם חסרי-כבוד - ואדם חסרי-כבוד אינו אדם כלל.

על כן, ידידי בני טייבה, אל ירים איש את ידו על חברי הכנסת דיאב עובייד. אל יפגע בו איש. אולי המימשל ה' צבאי היה רוצה שתפגעו בו, כדי לזה הפכו לגיבור ולקדוש. אל תתנו לו את הכבוד הזה. גם לדי און הוא ראוי. יחיה נא בחרפתו, ותלווה אותו החרפה עד סוף כל הימים. בזוי הוא בעיני הערבים, ובזוי הוא בעיני העיבריים.

לפני שבועיים צעדנו, אתם ואנחנו, עיבריים וערבים, בי רחובות ירושלים. בפנינו היו שתי סיסמות: "יבטל - ה' מימשל - הצבאי" ו"אחזה - יהודית - ערבית" שתי סיסמות אלה שייכות יחד, כמו זוג של תאומים. כי לא יבוטל המימשל הצבאי ללא אחזה יהודית-ערבית, ולא תקום אחזה יהודית-ערבית ללא ביטול המימשל הצבאי.

לכן אנו שונאים את הבוגדים כפליים. כאשר הרימו את ידיהם נגד ביטול המימשל הצבאי, הם הרימו את ידיהם גם נגד האחזה היהודית-ערבית, נגד שלום בין ישראל לערב. כי השלום, ידידים, לא יקום בידי בוגדים. לא אנשים ה' כורעים על ברכיהם יביאו אותו. הוא לא יושג בקנוניה בין דויד בן-גוריון ובוגדים, או בין המושל הצבאי והקחי"י לינגים שלו. השלום יקום כאשר ערבי גאה, לאומי נאמן

המונים נוהרים מאקום האסיפה לבניין המישמרה, בשמעם על מעצר הנאום

האם ישמחו שכנינו? האם לא יבינו כי הרעה תפגע בכולם? על כן אני אומר: מה שטוב לעיבריים, טוב לערבים. ומה שרע לערבים - רע גם לעיבריים.

רק עולם ערבי אחד, מאוחד, חופשי, מתקדם, סוציאליסטי - יוכל לעשות שלום עם מדינת-ישראל. ורק מדינת-ישראל חופשית, מתקדמת - תוכל לעשות שלום עם העולם הערבי.

ברכה למהפכה בסוריה!

אתמול, ידידים יקרים, פרצה מהפכה גדולה בסוריה. רבים במדינת-ישראל פוחדים מפניה, כי נידמה להם שטמונה בה סכנה לישראל. אבל אנו מקדמים בברכה את המהפכה ה' זאת, כשם שאנו מקדמים בברכה כל מהפכה משחררת בי עולם הערבי, כל מהפכה הרוצה בקידמה, באיחוד ובסו' צ'אליזם. כי כל מהפכה כזאת היא צעד לקראת השלום, וכל ניצחון של הלאומיות הערבית טוב לישראל - כשם שכל ניצחון של כוחות-הקידמה בישראל הוא טוב לעולם הערבי. אני מאמין כי הולך וגדל מספר האנשים, אצלכם ואצלנו, המבינים זאת. לפני שבועיים הוכח כי רוב גדול במדינת ישראל רוצה בביטול המימשל הצבאי - כי הוא רוצה באחזה עיברית-ערבית, ובשלום בין ישראל ועמי ערב. וגם במדינות ערב, ובראש ובראשונה במצרים, החלו נשמעים רמוזים ראשונים לשינוי - רמוזים של הכרה בקיומה של ישראל אחרת, חדשה, האוהדת את הלאומיות הערבית.

אני מאמין כי כל מנהיגי ערבי לאומי, הדוגל באמת ובי' תמים בחופש, בסוציאליזם, בקידמה ובאיחוד המרחב - מביין כי אף אחת מן המטרות הקדושות האלה לא תתגשם, אלא על ברכי השלום בין ישראל חדשה ובין התנועה ה' לאומית הערבית. לכן תמכנו, חברי ואני, בשיחרורה של אלג'יריה. לכן אנחנו תומכים במהפכה התימנית. לכן אנחנו תומכים בכל מהפכה ערבית משחררת.

החובה הכפולה של ערביי ישראל

והנה, בעומדי בטייבה, אני שואל את עצמי: מה יכולים אתם, בני טייבה - לא טייבה של חבר-הכנסת דיאב עובייד, כי אם טייבה האמיתית, הנאמנה, הלאומית - מה יכולים אתם לעשות למען מטרות אלו? לדעתי - הרבה מאוד. כי אתם חיים כאן על הגבול בין שתי מדינות אויבות, בין שני עמים, בין שתי תנועות לאומיות. אתם רואים לא רק מה שרע בישראל, אלא גם מה שטוב בישראל. אתם יודעים כי הרע הוא זמני ואילו הטוב הוא אמיתי וברקימא. לכן תפקידכם הוא כפול, ולעולם אסור לכם לשכוח זאת. עליכם לעזור לנו לחולל את השינוי הגדול במדינת-ישראל. אבל זאת אינה חובתכם היחידה. עליכם גם לעזור לאומה הערבית הגדולה להבין את ישראל, להבין את הצדלה - עצום בין ממשלת בן-גוריון, ממשלת המימשל הצבאי - ובין ישראל המתקדמת, שוחרת-השלום, ידית העולם הערבי. אתם חייבים לדבר לא רק אל אורחי ישראל, בשם מדינת ישראל - אלא גם לדבר אל האומה הערבית, בשם מדינת ישראל החדשה. לדבר לא רק באוזני תל-אביב וירושלים, אלא גם באוזני קאהיר ודמשק, וכדי שקולכם יגיע לקאהיר ולדמשק, וכדי שיהיה זה קול חופשי ואמיתי - אנו קור' אים: יבוטל המימשל הצבאי, ותחי האחזה היהודית-ערבית!

נפתל אל המחר המשותף.

על כן, ידידים, אל נסתכל אחרת, אל האתמול. נישא את מבטנו קדימה, אל המחר. אל המחר המשותף לכולנו, עיבי רים וערבים, בני הארץ הזאת, בני המולדת המשותפת, בני המרחב הגדול. אל המחר, בו יתנופפו דגלנו יחדיו. בשם המחר הזה נקרא: תחי המהפכה הלאומית הערבית! תחי מדינת ישראל!

לעמו, יושיט את ידו לעיברי גאה, לאומי, הנאמן לעמו. אז תקום הברית בין שתי התנועות הלאומיות - בין אל-קומיייה אל-ערבייה לבין אל-קומיייה אל-עיבריה. הדגל הלאומי הערבי, והדגל הלאומי העיברי, יתנופפו ביום ההוא על מוט אחד, ותחת שני דגלים אלה נושית ידיים זה לזה. ידידים! אני מכיר את חבר-הכנסת דיאב עובייד, ואני שואף להכירו. אבל פגשתי בחיי בערבים לאומיים רבים. פגשתי בהם בשדה-הקרב של המלחמה, כאשר הייתי חייל בשורות עמי, והם היו חיילים בשורות עמם שלהם. אז גם פגשתי את גמאל עבד אל-נאצר, לא פעם אחת, אלא חמש פעמים - בקרבות של נגבה ובקרבות של פאלוג'יה, ביום -בלילה. אנחנו ירינו בו, ואנשיו ירו בנו. לחמנו זה בזה - אך גם כיבדנו איש את רעהו.

לפני ארבע-עשרה שנים בדיוק יצאתי מבית-חולים צבאי. חייל מיצרי ירה בי צמר-כדורים בעיראק אל-מושייה. בי' בית-החולים היה לי זמן רב להרהר ולחשוב. שאלתי את עצמי: האם אני שונא את החייל שירה בי, שרצה להרוג אותי? ועניתי: לא. אני שונא אותו, אני יכול לשנוא אותו. כי הוא מילא את חובתו כלפי עמו, ממש כמוני.

אבל שאלתי את עצמי, ידידים, עוד שאלה - ואת השאלה הזאת אני רוצה לשאול היום שוב, בפניכם, בטייבה. מדוע היתה חובתי לירות בחייל ערבי? מדוע חייב היה לירות בי? הנה, במרחק של כמה קילומטרים מכאן, מעבר לגבול, יושבים ברגע זה ילדים ערביים בבית-הספר, ולומדים כי היהודים באו לארץ כדי לשדוד את הארמה הערבית. ובמרחק של כמה קילומטרים מכאן, בכפר-טבא, ישנו בית-ספר ישראלי, ושם לומדים ילדים עיבריים כי הערבים זוממים לכלותנו, להרוס את מדינתנו, להשליך אותנו לתוך הים. אולם, ידידים, לא זה נכון ולא זה נכון. מהי האמת?

האמת היא כי ישנה תנועה לאומית ערבית, גדולה, יפה, אצילה, הרוצה בחופש, בקידמה, בשיחרור. וישנה תנועה לאומית עיברית גדולה, יפה, אצילה, הרוצה בחופש, בקידמה, בשיחרור. ושתי התנועות הלאומיות האלה נפגשו בי ארץ הזאת, ולא הבינו זו את זו, והחלו לשנוא זו את זו. כך החלה המלחמה, לפני חמישים שנה, ונישפכו נהרות של דם, וקמה השינאה ההדדית. מלחמה זו נמשכת עד היום.

מה שטוב לעיבריים, טוב לערבים!

ישנם אנשים, עיבריים וערבים, המאמינים כי המלחמה ה' זאת לא תיגמר לעולם. יש עיבריים המאמינים כי הערבים הם אויבינו לנצח, כי אתם, כאן, הנכם גייס חמישי, שיש לדכא אתכם ולהוריד לכם את הראש. הם מאמינים כי טוב לנו שהאומה הערבית מפולגת, שהעוני והבורות והריאקציה והאימפריאליזם שולטים בארצותיה. וישנם ערבים המאמינים כי בעיית פלסטין יתפתר רק במלחמה, כי רק במלחמה ייחזרו לכם זכויותיכם ויתפתר בעיית הפלטיים.

אולם, חברים, זוהי לא רק טעות. זוהי טעות נוראה, מסוכנת, הרת-אסון. כי המלחמה משתנה בכל יום, וכלי הנשק הפוכים נוראים יותר ויותר. אם אי-פעם תפרוץ מל' חמא בין עמי-ערב ובין ישראל - במלחמה הזאת איש לא ינצח.

אולם המלחמה הזאת תביא להשמדה הדדית. היא תשמיד את ישראל ואת מצרים, אתם גם יחד, את תל-אביב ואת קאהיר, את האומה העיברית, את העם הערבי הפלסטיני, את העם המיצרי ואת העם הסורי. בתום המלחמה הזאת לא יהיו מנצחים, ולא חופש, ולא שלום - רק בית-קברות גדול.

יש המאמינים, גם אצלכם וגם אצלנו, כי מה שטוב לי יהודים, רע לערבים - ומה שטוב לערבים, רע ליהודים. אולם האמת היא, ידידים, כי אנחנו גרים יחד בבית אחד, חדר ליד חדר, ומה שרע לבית הזה - רע לכל הדיירים. אם פורצת אש בחדר אחד, או דיר אחד החדרים יידבק במגיפה, גם פושטים פישפשים וכינים באחת הפינות -